

opusdei.org

Ver a Deus no ordinario e "no que veña"

José Ramón, artista de A Coruña, tivo que superar unhas cataratas e outras dificultades para seguir co seu oficio:

"Entendo que hei de mellorar a calidade da miña pintura pola entrega que vivo no Opus Dei"

15-04-2010

"Agora teño que poñer a máxima calidade e dignidade no que fago porque pinto cara a Deus; antes só

me preocupaba de satisfacer ao cliente, agora Deus vai por diante. Cando levanto a vista por enriba do bastidor no meu taller e vexo a estampa da Virxe e a de San Xosemaría pídolle a Deus que non me deixe facer chapuzas, que me suba o listón para facelo o mellor posible. Entendo que hei de mellorar a calidade da miña pintura pola entrega que vivo no Opus Dei".

Xosé Ramón Iglesias Rivera (A Coruña, 1939), artista que leva toda a súa vida entre pinceis, aprendeu na Obra que o seu é santificar tanto o ordinario como "o que vinga enriba". Para el, o ordinario dende os 11 anos foron a arte, as horas no taller debuxando e pintando, os encargos que chegaban con contagotas ás veces, suando tamén as apreturas para cumprir uns esixentes prazos, por exemplo, na preparación dunha exposición, e as angustias económicos -"eu non sei o que é un

soldo mensual", di- para sacar adiante a súa muller e os seus cinco fillos.

Un amor como unha catapulta

E ao lado disto, que é o habitual dun artista, tamén aprendeu, dende final dos anos setenta en que pediu a admisión como Supernumerario, a santificar cousas non tan ordinarias que o Señor en determinado momento lle quixo botar enriba: saír indemne dunha explosión de gas que rebentou a súa casa; perder practicamente a vista; axudar á súa muller, enferma dende hai anos; e desvivirse a distancia polo último fillo, que é moi valioso, pero "me saíu bohemio".

Tras coñecer o Opus Dei a través dun cliente que foi encargarlle o retrato a óleo do seu pai, antigo alcalde da cidade herculina, e de asistir a un curso de retiro, José Ramón viu claro que Deus lle pedía máis.

"Comprendín -explica o seu xeito- que o amor enorme que teño á miña muller e ao meu traballo era compatible co amor espiritual, o amor a Deus, e ademais notaba que ese amor a Deus era como unha catapulta que me axudaba para vencer nas dificultades e estreitezas con que me atopaba".

Un pintor case cego

Tantos anos de traballo continuado acabaron deteriorando a súa vista. Chegou un momento en que recorría aos xemelgos utilizados nos teatros para seguir con detalle as funcións, binoculares que a el lle servían para poder apreciar ben o que pintaba.

"Pola época de menos visión recibín un encargo importante para a sede da ONCE, non podía perdelo e tiven que crecerme. O trato con persoas cegas servíume para aprender a manexarme e seguir o ritmo de vida sen que se notasen as miñas

carencias. Eu non podía distinguir o número do autobús e tiña que preguntar de forma ambigua:

-¡Me parece que por fin vén o 22!', para que a persoa que tiña ao lado mo aclarase afirmando ou dicíndome. -'Non, ese o 17'".

Nesas circunstancias José Ramón pensaba que o Señor lle estaba a probar. "¿ Que me está a pedir o Señor?", formulábase. E sen deixar de esforzarse no seu traballo, deixaba que o Señor o sacase do apuro. Ao final, un experto oculista interveulle fará tres anos das tremendas cataratas que padecía e José Ramón recuperou unha visión tan nítida que di que é a que tiña aos 11 anos cando ingresou na Escola de Artes e Oficios de A Coruña.

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
gl-es/article/ver-a-deus-no-ordinario-e-
no-que-vena/](https://opusdei.org/gl-es/article/ver-a-deus-no-ordinario-e-no-que-vena/) (27-03-2025)